

Sbohem dávám všem kopcům, stezkám, výšinám,
ukrytým pod krásnou oblohou
V Newtonmore pro mě šibenici stloukají
a dnes mě spoutaného pod ni přivedou

Chvíli stál, pak do rukou své housle vzal,
prsty na strunách a oči zářící
A zástup pod ním začal tančit s ním,
když MacPherson hrál pod šibenicí

Život můj byl boj, byl plný násilí,
bral jsem bohatým a chudým rozdával
Však žádnou lítost jsem nikdy necítil,
když jsem do rukou svoje housle bral

Ze všech krásných žen já měl jsem nejvíc rád
tu nejkrásnější, co mě zradila
Jen kvůli ní tu stojím spoutaný,
že mi bílý šátek z okna hodila

Mnozí z vás se přišli jenom podívat,
mnozí z vás mé housle chtějí mít
Však žádný víckrát na ně nesmí hrát,
a já musím je teď v púlce rozlomit

Co víc je smrt, než konec trápení,
než můj útěk ze žalárních zdí
Jak vzdálenou zář já vidím její tvář
a přísahám, že nebojím se jí